

ήτονε άνθρωπος γέρος και μαλακόκαρδος. Κάθεται και ακούει και τὰ δάκρυα του βρέχουν τὸ πρόσωπο.

— Έλα, πιε ακόμη, εἶπεν ὁ Ἀβδέιτζ. Ἀλλὰ ὁ Στεπάνιτζ ἔκαμε τὸ σταυρό του, εὐχαρίστησεν, ἐσπρωξε ἀπ' ἐμπρός του τὸ ποτήρι κ' ἐσηκώθη.

— Σ' εὐχαριστῶ, λέγει, Μαρτίνε Ἀβδέιτζ, ἀπ' τὸ κέρασμα σου ἐχόρτασε καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμά μου.

— Νὰ κοπιᾶζης, νὰ ρεγεσαι καμμιά φορά, μοῦ κάνεις εὐχαρίστησι, λέγει ὁ Ἀβδέιτζ. Ὁ Στεπάνιτζ ἔφυγε, καὶ ὁ Μαρτίνος ἔπινε ὅσο τὰ εἰς περίσσεια. ἐσυγύρισε τὰ ποτήρια κ' ἔκατσε πάλι στὴ δουλειά του κοντὰ στὸ παράθυρο — νὰ γαζῶσῃ. Γαζῶνει καὶ ὅλο κυττάζει στὸ παράθυρο — περιμένει τὸν Χριστό, ὅλο γιὰ τὸν Χριστό καὶ γιὰ τὰ ἔργα Του σκέπεται, καὶ ἔχει στὴν κεφαλὴ του τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπέρασαν ἀπὸ κοντὰ ὁρὸ στρατιώταις, ὁ ἓνας ἐφοροῦσε ποδήματα τοῦ δημοσίου, ὁ ἄλλος ἰδιωτικά. Ἐπέρασεν ὕστερα ὁ νοικοκύρης τοῦ πλαγινοῦ σπιτιοῦ μὲ καθαρὰ καλὸσια * ἐπέρασε ἓνας ψωμάς μὲ ἓνα πανέρι. Ὅλοι ἐπέρασαν ἀπὸ κοντὰ. Καὶ νὰ, ἐζύγωσε ἀκόμη στὸ παράθυρο μιὰ γυναῖκα, ποῦ φοροῦσε μᾶλλινά σουράπια καὶ χωριάτικα παπούτσια. Ἐπέρασε κοντὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο κ' ἐστάθηκε στὸν τοῖχο. Τὴν κυττάζει κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο ὁ Ἀβδέιτζ καὶ εἶδε πῶς εἶνε ξένη, κακοντυμένη καὶ μὲ μωρὸ παιδί, ἐγύρισε τὴν πλάτη της στὸν ἀέρα καὶ θέλει νὰ σκεπάσῃ τὸ μωρό, ἀλλὰ μὲ τί ρούχα νὰ τὸ σκεπάσῃ; Τὰ ρούχα της εἶνε ψιλὰ καὶ κουρελιάρικα. Καὶ ἀπὸ τὸ παράθυρο ὁ Ἀβδέιτζ ἀκούει τὸ παιδί ποῦ φωνάζει κ' αὐτὴ γυρεύει νὰ τὸ μερώσῃ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἐσηκώθη ὁ Ἀβδέιτζ, ἐβγήκε στὴ θύρα καὶ στὴ σκάλα κ' ἐφώνασε: «Αἰ, καλὴ γυναῖκα!» Ἡ γυναῖκα ἄκουσε κ' ἐστράφηκε.

— Γιατί στέκεσαι στὸ κρὺ μὲ τὸ παιδί; Ἐλὲ κάτω στὴν κάμρα ποῦ εἶνε ζεστὰ νὰ τὸ συγυρίσης. Νά, ἐδῶ ἔλα.

Ἐπαραξενεύθηκε ἡ γυναῖκα. Βλέπει ἓνα γέρο-γεροντάκι μὲ τὴν ποδιά, μὲ γυαλιὰ ἀπάνω στὴ μύτη του καὶ τὴν προσκαλεῖ. Τὸν ἀκολούθησε. Κατέβηκαν τὴ σκάλα, ἐμπήκαν στὸ δωμάτιο. Ὁ γέρος ὠδήγησε τὴν γυναῖκα κοντὰ στὸ κρεβάτι.

— Ἐδῶ κάτσε, λέγει, καλὴ γυναῖκα, ποῦ εἶνε κοντὰ ἡ θερμάστρα, νὰ ταγίσης καὶ νὰ ζεστάνῃς τὸ μωρό σου.

— Στὰ στήθια μου δὲν ἔχω γάλα, ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὅτ' ἔβγαλα τίποτε στὸ στόμα μου, εἶπεν ἡ γυναῖκα, καὶ ὅμως ἔβγαλε τὸ παιδί νὰ βυζάζῃ.

Ἐκουνήσε τὴν κεφαλὴ του ὁ Ἀβδέιτζ, ἐπῆγε κοντὰ στὸ τραπέζι, ἐπῆρε ψωμί, ἓνα γαβάζι, τὸ γέμωσε μὲ σουπα καὶ τῶβαλε στὸ τραπέζι.

— Κάθῃσε νὰ φῆς, τῆς λέγει, καλὴ γυναῖκα, κ' ἐγὼ κάθομαι μὲ τὸ παιδί· κ' ἐγὼ, βλέπεις, εἶχα παιδιὰ — καὶ ξέρω καὶ τὰ νταντεύω.

* Καλὸσια — εἶνε διπλὰ παπούτσια ποῦ φοροῦν στὴ Ρωσία, καὶ γιὰ νὰ κρατοῦν ζεστὰ τὰ πόδια, καὶ γιὰ νὰ μὴ λερόνουνται ἀπὸ τῆς λάσπαις τὰ παπούτσια ποῦ φοροῦν ἀπὸ μέσα.

Ἐκαμε τὸ σταυρό της ἡ γυναῖκα, ἔκατσε κοντὰ στὸ τραπέζι κ' ἄρχισε νὰ τρώγῃ ὁ Ἀβδέιτζ ἔκατσε στὸ κρεβάτι κοντὰ στὸ παιδί. Ἐχτυποῦσε, ἔχτυποῦσε τὰ χεῖλιά του ὁ Ἀβδέιτζ στὸ παιδί, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ καταφέρῃ καλά, — δὲν εἶχε δυνάμει. Τὸ παιδί ὅλο φωνάζει. Κ' ἐσκέφθηκε ὁ Ἀβδέιτζ νὰ τὸ φοβερίσῃ μὲ τὸ δάκτυλο, κουνεῖ, κουνεῖ τὸ δάκτυλό του ἴσια στὸ στόμα του καὶ τὸ τραβᾷ ἀμέσως. Δὲν τοῦ βάνει τὸ δάκτυλο στὸ στόμα τοῦ παιδιοῦ, γιατί εἶνε μαῦρο, λερωμένο. Καὶ ἐκύτταξε τὸ μωρὸ τὸ δάκτυλο καὶ μέρεψε, ἔπειτα ἄρχισε νὰ γελά κ' ἰόλας. Ἐχάρηκε ὁ Ἀβδέιτζ. Ἡ γυναῖκα τρώγει καὶ τρώγοντας τοῦ διηγεῖται ποῖα εἶνε καὶ ποῦ ἐπῆγαινε.

— Ὁ ἀντρας μου, λέγει, εἶνε στρατιώτης. Εἶνε ὁκτῶ τώρα μῆνες ποῦ τὸν ἔστειλαν πολὺ μακριὰ καὶ δὲ ξέρω τί γίνεται. Ἐδούλευα σὲ σπίτι μαγειρίσας κ' ἐγέννησα ἐκεῖ. Μὲ τὸ παιδί δὲν μ' ἐδεχόντανε. Τρεῖς τώρα μῆνες εἶμαι χωρὶς θέσι. Ἐπούλησα ὅ,τι εἶχα. Παραμὰνὰ δὲν μὲ πέρνουν — εἶσαι ἀδύνατη — λένε. Ἐπῆγα στὴ γυναῖκα ἑνὸς πρᾶματευτῆ κ' ἐκεῖ μοῦ ὑπεσχέθηκε πῶς θὰ μὲ πάρῃ. Ἐγὼ θαρροῦσα πῶς θὰ μὲ δεχθῇ ἀμέσως, ἀλλὰ ἐκεῖνη μοῦ εἶπε νὰ πάγω μετὰ μιὰ ἑβδομάδα. Καὶ κάθεται πολὺ μακριὰ. Κ' ἐγὼ ἐκατακυράσθηκα καὶ τὸ μωρό μου ἐβασανίσθηκε. Σπολάτι, ποῦ μὰς λυπάται ἡ νοικοκυρά καὶ δὲ μὰς διώχει ἀπὸ τὸ σπίτι ποῦ καθοῦμαστε, εἰ δὲ μὴ, κ' ἐγὼ δὲ ξέρω ποῦ θὰ ἔμεινα.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

Μετάφρασις ἐκ τοῦ ρωσσικοῦ ὑπὸ
ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα, τῇ φροντίδι τοῦ Ροβέρτου, αἱ ἀρχαὶ τοῦ Κρείλ εἶχον εἰδοποιηθῇ, καὶ τὴν πρωΐαν, ἅμα τῇ αὐγῇ, προσῆλθεν ὁ ἀνακριτὴς συνοδευόμενος ὑπὸ ἀστυνομικοῦ ὑπάλληλου κληθέντος ἐσπευσμένως διὰ τηλεγραφήματος καὶ προσελθόντος διὰ πρώτης ἀμαξοστοιχίας.

Ὁ κ. Λωζιέ, ὁ ἀνακριτὴς, ἦτο ἐξηκοντούτης περίπου ἀνὴρ, ξηρὸς καὶ αὐστηρὸς, πείσμων τὸ μέτωπον, ψυχρὸς τὸ βλέμμα.

Ἐφημιζέτο ὡς νοσηρόνεστατος, ἀλλὰ τὸ προσόν του αὐτὸ τῷ τὸ ἐξηφανίζον ἡ ὑπερφία του καὶ ὁ ἐγωϊσμός του.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τὸν ἐγνώριζον καλῶς, καὶ ὀλίγοι μεταξὺ αὐτῶν ἠγάπων νὰ ἐργάζωνται μαζὺ του.

Ἐμμένων ἐξ ἰλοκλήρου εἰς τὰς ἰδέας του, δὲν παρεδέχετο ποσῶς τὰς τῶν ἄλλων. Καὶ ὅτε ἠπατάτο, θὰ τὸν ἔκαμνε τις ἐχθρὸν ὑποχρεῶν αὐτὸν ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν πλάνην του.

Ὡς πρὸς τὸ ἐξωτερικόν του, ἦτο ὑψηλός, κίτρινος, ἰσχνός, μὲ βλέμμα ἐσθεσμένον, μὲ ἀραιὰν τὴν κόμην... μὲ λευκόφαιον τὴν γενειάδα του.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐκλείπει Πενσών.

Ἦτο ὑψηλὸς εὐσταλὴς ἀνὴρ, μὲ εὐθυμον καὶ εὐδιάθετον τὸ ὕφος, γενναῖος, ὡς πολλὰκις τὸ εἶχεν ἀποδείξει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του.

Ἦτο ἄλλως τε καὶ στρατιώτης ἀρχαῖος καὶ παρὰσημοφορημένος.

Ἐγνώριζε τὸν κ. Λωζιέ ἀπὸ πολλοῦ καὶ ἦλθε χωρὶς νὰ θέλῃ. Ὁ διευθυντὴς τὸν διέταξε, καὶ ὁ ὑπήκουσε.

— Καλὴ δουλειά, εἶπε πρὸς τοὺς συναδέλφους του. Τρεῖς φορές εἰργάσθηκα μαζὺ του, καὶ τῆς τρεῖς ἀπετύχαμε, παιδιὰ μου. Ὑστερα γυρίζοντας κανεὶς βρίσκει τὸν διευθυντὴ μὲ μούτρα κρεμασμένα ἔτσι... καὶ τοὺς συναδέλφους νὰ κοροϊδεύουν... Καὶ θὰ ἰδῇτε πῶς καὶ αὐτὴ τὴν φορά θὰ ἦνε ὅπως καὶ τῆς ἄλλαις... Δὲν εἶνε ἀλήθεια σωστό. Ἐπρεπε νὰ μὰς στέλλουν ὅλους μὲ τὴν σειρὰ μαζὺ μὲ τὸν Λωζιέ... Ἀλλὰ πάντοτε ἓνα καὶ τὸν αὐτόν! Ἄ! ὄχι, Ἄ! ὄχι.

Ὅτε ἐφθασεν εἰς τὴν διευθύνειν τὸ τηλεγράφημα τοῦ ἀνακριτοῦ ζητοῦντος ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον, ὁ Πενσών ἦτο τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ διευθυντὴς, μολονότι ἡ ὥρα ἦτο προκεχωρημένη, εἰργάζετο ἔτι ἐν τῷ γραφείῳ τῆς διευθύνσεως.

Ἐζήτησε ἀρκετὰ τὸν Πενσών.

— Θὰ ὑπάγῃτε νὰ ταχθῇτε ἀπόψε εἰς τὴν διαθεσὶν τοῦ Λωζιέ, εἰς Κρείλ. Ἰδοὺ συνάλλαγμα ἑκατὸν φράγκων διὰ τὰς δαπάνας σας. Μὴ λησμονῆτε ὅτι ἐπανήλθετε τρεῖς φορές ἕως τώρα ἄπρακτος ἀπὸ τὸ Κρείλ. Ζητήσατε αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ ἰκανοποιηθῇτε. Καὶ μὴ ἀργήσητε νὰ μεταβῇτε!...

— Ἀ! διευθυντά, ἂν εἶχτε τὴν καλωσύνην νὰ ἐπέλλετε ἄλλον ἀντ' ἐμοῦ;

— Διὰ τί;

— Ὁ κ. Λωζιέ μοῦ φέρει ἀποτυχίας, βλέπετε.

— Παιδαριώδεις ὁμιλίαι!

— Ἀλλ' ὄχι, ἀλλ' ὄχι, διευθυντά. Δὲν διακρίνομαι ὡς ἀνόητος, δὲν εἶνε ἀλήθεια; Λοιπόν, εὐθὺς ὡς εὐρίσκομαι ἐμπρὸς εἰς τὸν κ. Λωζιέ, ἂ! Θεέ μου, τὸ κεφάλι μου ἀδειάζει, ἀδειάζει ὡς νὰ μοῦ ἔβγαλαν ἀπὸ μέσα τὸν ἐγκέφαλον μὲ κουτάλι.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἤρχισε νὰ γελά.

— Θὰ ἐπιτύχητε τὴν φορὰν αὐτὴν. Πενσών, πηγαίνετε, φίλε μου. Προσθάνετε ἀκριβῶς τὴν ἀμαξοστοιχίαν.

— Θέλετε νὰ κάμω μίαν πρόρρησιν, διευθυντά;

— Κάμετέ την...

— Λοιπόν, εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ κάμω μὲ μίαν τρύπα στὸ νερό...

Ἐξῆλθεν, εἰς ἄκρον δὺσθυμος.

Καί τὴν πρωΐαν εὗρε τὸν κ. Λωζιέ εἰς Κρείλ. Μίαν μετέπειτα ὥραν, ἐφθανον εἰς τὴν ἐπαυλιν τὰ Νεβίς.

Εἶχον κάμει ἐσπευσμένως κλίνην ἐκ τινῶν στρωμάτων, ἐν τῷ προδρόμῳ αὐτῷ τῆς ἐπαύλεως ἀναμένοντες τὴν δικαιοσύνην.

Ὁ Γεράρδος ἀπήντησεν ὅτι ἦτο ἑταίμος καὶ ὅτι θὰ προσήρχετο μαζὺ σχεδὸν μὲ τὸν ἀνακριτὴν.

Ἡ ἐπιστολὴ δι' ἧς ὁ νεαρὸς ἱατρός ἐμάν-

Θανε τὴν καταστροφὴν ἦτο ἀποτόμως συνοπτική :

« Ὁ κ. Βαλόν. τῆς ἐπαύλειος λά Νοβίς, ἐδολοφονήθη ἀπόψε ἐντὸς τοῦ δάσους τῆς Ἀλάττης. Τὸ πτώμα μετεκομίσθη ἤδη εἰς τὴν ἐπαυλιν τῇ φροντίδι τοῦ υἱοῦ τοῦ θυμματος. Ἐλθετε πρὸς συνάντησίν μου, θὰ κάμω αὐρίον τὴν ἐκθεσιν εἰς τὴν παρκαλῶ νὰ μὲ βοηθήσετε διὰ τῆς πείρας σας ».

— Ὁ κ. Βαλόν ἐδολοφονήθη ἐκράξεν ὁ Γεράρδος, ἀναπηδῶν ἀπὸ τῆς κλίνης του ἐνθά ὁ θεράπων προσῆλθε καὶ τῷ ἐκόμισε τὴν ἐπιστολήν.

Καὶ ἐνεδύθη ἐν τάχει.

— Ταλαίπωρε Ροβέρτε ! Ὅποια συμφορά !

Ἡ Μαρκελίνα εἶχεν ἐγερθῇ τῆς κλίνης.

Τὴν συνήντησεν ἐξερχόμενος.

— Ποῦ τρέχεις ; Σ' ἐζήτησαν εἰς κα-νενὸς ἀσθενοῦς ;...

— Εἰς ἀσθενοῦς, ἀλλοίμονον ! εἴθε νὰ ἦτο τοῦτο !

— Εἶσαι πολὺ συγκινημένος, κάτωχρος...

— Καὶ πῶς νὰ μὴ ἦμαι... ὁ κ. Βαλόν. ... ἄ ! τὸν δυστυχῆ τὸν ἄνθρωπον !

— Τί τῷ συνέβη ;

— Ἀπέθανε ! τὸν ἐδολοφόνησαν !

— Θεέ μου !

— Πῶς ; Τὸ ἀγνώ. Δὲν γνωρίζω ποσῶς τὰς λεπτομερείας. Μὴ μ' ἐρωτᾷς... Τίποτε δὲν θὰ ἡδυνάμην ν' ἀπαντήσω...

Μετὰ πέντε λεπτὰ, εἶχεν ἀναχωρήσει.

Τέταρτον μὲν ὥρας εἶχε παρέλθει ἀφ' ἧς ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ Πενσὼν ἐβῆσαν εἰς τὴν ἐπαυλιν λά Νοβίς, ὅτε ἐπεφάνη ἐκεῖ καὶ ὁ Γεράρδος.

Ὁ Ροβέρτος ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του κλαίων. Ἦτο ὁ πτωχὸς νέος ἀξιοθρήνητος, τόσον ἡ ὄψις του ἦτο ἀποσυντεθειμένη.

Χονδρὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπαύστως ἀπὸ τῶν ἐξωγαμμένων του καὶ φλογισμένων ὀφθαλμῶν.

— Γεράρδε, εἶπεν, εἶσαι σοφός, εἶσαι ἐπιδέξιος... Δὲν θ' ἀποδώσης τὴν ζωὴν εἰς τὸν πατέρα μου, τοῦλάχιστον βοηθήσόν με νὰ ἐκδικηθῶ τὸν φόνον του... Αἱ ἱατρικαὶ σου παρατηρήσεις δυνατόν νὰ μὰς θέσουν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἐνόχου... Τίποτε μὴ παραλείψης, σὲ ἱκετεύω, πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ δολοφόνου... τὸ ἀπαιτῶ ἐκ τοῦ καθήκοντός σου, ἀπὸ τῆς φιλίας σου...

— Οὐδὲν θὰ παραλείψω ἀφ' ὅ,τι τὸ καθήκον μοὶ ἐπιβάλλει, Ροβέρτε.

Ἐπλησίασε πρὸς τὸ πτώμα τοῦ Βαλόν.

Ὅλοι οἱ ἐκεῖ παρευρισκόμενοι, καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ ἀνακριτὴς, καὶ ὁ Πενσὼν, ἀπεμακρύνθησαν ἵνα τὸν ἀφήσωσιν ἐλεύθερον.

Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Βαλόν μόνος ἀπέμεινε παρὰ τὸν ἱατρὸν ἵνα τὸν βοηθῇ, ἐν ἀναγκῇ.

Ὁ Γεράρδος τὸν διέταξε νὰ ἐκδύσῃ τὸ πτώμα. Ἦθελε νὰ ἐξετάσῃ τὴν πληγὴν, νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἔφερε τὰ ἴχνη πάλης.

Ἡ σφαῖρα εἶχε διατρυπήσει τὸ στῆθος, εἰς τὴν καρδιακὴν χώραν.

Τὴν ἐξήγαγε, τὴν ἐζήτησεν. Ἦτο πεπλατυσμένη, ἀλλ' ὅχι καὶ παραμορφωμένη. Τὴν ἐφύλαξεν ἵνα τὴν ἐγχειρίσῃ πρὸς τὸν κ. Λωζιέ.

Κατέθηκε, συμφώνως πρὸς τὴν ἀφήγησιν τοῦ Βωφόρτ, ὅτι ἡ πληγὴ ἐγένετο ἐξ ἀποστάσεως πέντε ἢ ἑξήκων μέτρων.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν σφαῖραν, τῷ ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποφανθῇ ἂν προήρχετο ἀπὸ περιστροφῆς ἢ ὀπλον.

Αὐτὸ ἦτο ἔργον τοῦ εἰδήμονος ἐμπειρικοῦ τὸν ὁποῖον ὁ ἀνακριτὴς ἤθελεν ἐκλέξει.

Πρὸς τὸ παρόν, αἱ παρατηρήσεις αὐταὶ δὲν ἡδύναντο νὰ παρὰσχῶσι μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν ἀνακρίσιν.

Παρετήρησε, συναμα, ἐκχύμωσιν ἐπὶ τοῦ δεξιῦ ἰσχίου τοῦ Βαλόν, καὶ ἐξάρθρωσιν κατὰ μῆκος τοῦ σώματος, καθ' ὅλον σχεδὸν τὸ μῆκος τῆς αὐτῆς πλευρᾶς.

Ἐγνωρίζεν ἤδη, παρὰ τοῦ Λωζιέ, ὅποια ἦτο ἡ παρὰ τοῦ Βωφόρτ γενομένη ἀφήγησις. Ἡ ἐκχύμωσις λοιπὸν δὲν τὸν ἐνέβαλλε ποσῶς εἰς ἀπορίαν.

Προῆλθεν αὕτη ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ Βαλόν ἀπὸ τῆς ἀμάξης.

Ἀνεκοίνωσε τὰς παρατηρήσεις του πρὸς τὸν ἀνακριτὴν ἐγχειρίζων αὐτῷ τὴν σφαῖραν.

Ὁ κ. Λωζιέ τῷ εἶπεν :

— Εὐαρεστήθητε νὰ μὰς συνοδεύσῃτε μέχρι τοῦ μέρους ὅπου ὁ φόνος διεπράχθη. Ἡ παρουσία σας δυνατόν νὰ μὰς ἀποβῇ χρήσιμος.

Ὁ κ. Λωζιέ, ὁ Πενσὼν καὶ ὁ Γεράρδος πάρχυντα ἀνεχώρησαν.

— Κύριε Βωφόρτε, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς, ἔλθετε μαζί μας, εἰσθε ἀπαραιτήτως. Ὁ ἀπηγητὴς κάτω ἐκεῖ, ἐπὶ τόπου, πῶς τὸ ἐγκλημα διεπράχθη. Πῶς εἰσθε, κύριε ; ὑποφέρετε πολὺ ἐκ τῆς πληγῆς σας ;

— Πολὺ ὀλίγον... Μία ἐκδορά, τίποτε πλειότερον. Ἐντὸς τινῶν ἡμερῶν, οὐδὲ καὶ θὰ φαίνεται πλέον.

Ὁ Βωφόρτ εἶχε τὴν κεφαλὴν τετυλιγμένην διὰ πανίου.

Ἀγαπᾶτε νὰ ἐξετάσω τὴν πληγὴν καὶ νὰ βάλω ἐπιδέσμευον ; εἶπεν ὁ Γεράρδος πρὸς τὸν σύζυγον τῆς Μαρκελίνας.

— Ἀργότερον, κύριε Γεράρδε, ἀργότερον, εἶπεν ὁ Πέτρος... Μὴ ἀσχολῆσθε δι' ἐμέ. Ὅταν ἐπανέλθωμεν, θὰ ἔχωμεν πάντοτε καιρὸν !

Ἀνεχώρησαν.

Καὶ τότε ἦτο ἡ συγκίνησις ἣν τοῖς προῦ ξένει τὸ τρομερὸν αὐτὸ δράμα, ὥστε ὁ Βωφόρτ ἐλησμόνει τὴν ἀποκάλυψιν τῆς Μαρκελίνας.

Πρὸς στιγμὴν ἐλησμόνησε τὴν σύζυγον του, τὴν θυγατέρα του !

Καὶ δὲν ἐσκέπτετο μάλιστα, ὁμιλῶν πρὸς τὸν Γεράρδον, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἦτο ὁ υἱὸς τῆς συζύγου του, ζῶσα ἀνάμνησις τοῦ παρπατώματος τῆς νεάνιδος.

Ὁ δίφρος ἐφ' οὗ ἐπέβαινον ὁ Βωφόρτ καὶ ὁ Βαλόν, εὐρίσκετο ἔτι ἀνατετραμμένος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ἦτο ἡ πρώτη λεπτομέρεια τοῦ δράματος ἣν συνήντησαν.

Ὁ κ. Λωζιέ καὶ ὁ Πενσὼν ἐζήτησαν προσεκτικῶς τοὺς ρυτῆρας.

Τὰ πρὸς δεξιᾷ χωρία ἦσαν ἀπεσπασμένα πρὸς ὁ μέρος συνδέονται πρὸς τὸν χαλινόν.

Ὁ κ. Λωζιέ ἐζήτησε τὰ πάντα μετὰ λεπτολόγου προσοχῆς.

Αἴρνης ἐκλινε καὶ ἀπέμεινε πρὸς στιγμὴν σκεπτικός.

Εἶτα ἐνευσε πρὸς τὸν Πενσὼν νὰ πλησιάσῃ.

Τῷ ἐπέδειξε τὸν χαλινόν, οὕτινος ἐκράτει τὴν ἄκρην ἐν τῇ χειρὶ.

— Παρατηρεῖτε ; εἶπε.

— Ναί, ὁ χαλινὸς εἶνε κακομμένος ἐν τῷ μέσῳ διὰ μαχαίριον καὶ ἔπειτα ἀπεσπασμένος ἀπὸ τράχηγμα ἰσχυρόν.

— Καὶ αὐτὸ δὲν σοὶ ἐμπνέει καμμίαν σκέψιν ;

— Θεέ μου, κύριε ἀνακριτά, ὑπέλαβεν ὁ Πενσὼν, αὐτὸ μοῦ φέρει σκέψιν τὴν ὁποίαν δὲν χρειάζεται δυσκολία ὅπως συλλαβῇ τις.

— Λέγετε.

— Στερεῖται ἄλλως τε σημασίας...

— ὦ ! ὦ !

— Ὁ κ. Βωφόρτ, ὅστις ἀπέξευσε τὸν ἵππον, ἀπέκοψε τοὺς χαλινούς διὰ τὸ συντομώτερον, ἀφοῦ ἐννοεῖται ὁ κ. Βωφόρτ εἰς ἄκρον ἐβιάζετο. Ἀντὶ νὰ λύσῃ ἐκοψε, διὰ νὰ φθάσῃ ὅσον τὸ ταχύτερον εἰς τὴν ἐπαυλιν καὶ εἰδοποιήσῃ τὸν κ. Ροβέρτον Βαλόν. Εὐρίσκω τὸ πρᾶγμα φυσικώτατον.

— ὦ ! ὦ ! γρήγορα φθάνετε εἰς τὸ συμπέρασμα, κύριε Πενσὼν.

Καὶ ἀδιόρατον μειδίαμα ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ὁ Πενσὼν τὸ παρετήρησε καὶ ἐψιθύρισεν :

— Ἀς μὴ τῷ ἀντιτείνωμεν !..

Καὶ τῷ εἶπε διὰ τόνου προσηγοῦς, οὕτινος ὁ κ. Λωζιέ δὲν ἡδυνήθη νὰ μαντεύσῃ τὴν εἰρωνείαν :

— Τολμῶ νὰ ἐρωτήσω τὸν κ. ἀνακριτὴν, καὶ νὰ ζητήσω νὰ μάθω κατὰ τί ἡ γνώμη του διαφέρει τῆς ἰδικῆς μου ;

— Ἀργότερον, κύριε Πενσὼν, ζητήσατε καὶ παρατηρήσατε καὶ σεις, ὡς πράττω καὶ ἐγώ. Παρατηρήσατε συνάμα ὅτι εὐκολώτερον θὰ ἦτο νὰ ἔλυσεν τὸ λωρίον ἢ νὰ τὸ ἀποκόψῃ, ὡς ἔπραξεν.

Ὁ Πενσὼν οὐδὲν ἀντέτεινεν. Ἀλλὰ νεερώς, ἐβρυχάτο :

— Καλὰ, τί τοῦτο ἀποδεικνύει ;

Ὁ κ. Λωζιέ περιῆγε τὸ ξηρόν του βῆμα βραδέως, ἐπισκοπῶν οὕτως εἰπεῖν πᾶν ἴχνος βημάτων ἐπὶ τῆς ἀμμώδους ὁδοῦ, ἕνα ἕνα τῶν θάμνων καὶ τῶν κλαδῶν, ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ δάσους. Ὁ Πενσὼν ἐπλησίασε πρὸς τὸν Βωφόρτ.

— Πολὺ θὰ ἦσθε ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένος, κύριε, χθές, ὅτε εὐρέθητε μόνος, μετὰ τὸν ἵππον καὶ τὴν ἀμαξίαν ἀναποδογυρισμένα... Χάνει τὸ κεφάλι του κανεὶς εἰς τοιαύτας στιγμὰς...

— Τῷ ὄντι καὶ ταχέως γηράσκει τις εἰς αὐτὰς τὰς ὥρας.

— Οὐδεὶς σας ἐβοήθησεν εἰς τὸ ν' ἀνεγείρητε τὸν ἵππον ;

— Ὅχι, τὴν ὥρην ἐκείνην τὸ δάσος ἦτο ἔρημον. Ἀλλως τε, θὰ παρετήρησατε ὅτι μὴ δυνάμενος ν' ἀπαλλάξω τὸν ἵππον τῶν χαλινῶν, ἀπέκοψα ὡς ἔτυχε τὰ λωρία.

— Τῷ ὄντι. Τὸ εἶδομεν. Μοὶ ἐπιτρέπετε μίαν ἐρώτησιν ;

— Ὅ,τι ἀγαπᾶτε, κύριε. Δὲν ἦλθον ἀ-

κριθῶς ἐδῶ διὰ τὰς διαφωτίσω. ἐρ' ὅσον δύναμαι ;

— Καθ' ἣν στιγμήν ὁ ἵππος προσέκοψε καὶ ἡ ἀμαξία ἀνεποδογύρισεν, ἐρίφθητε μέσα εἰς τοὺς θάμνους... εἶπετε...

— Καὶ ἀπώλεσα τὰς αἰσθήσεις μου.

— Λοιπὸν δύνασθε νὰ μὲ πληροφορήσγητε ἂν ἐπὶ πολὺ ἐμείνατε λιπόθυμος ;

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε δύσκολον, ὡς ἐννοεῖτε... Εἰκάζω ἐν τούτοις ὅτι ἔμεινα εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἐπὶ τέταρτον ὥρας καὶ πλέον.

— Πιστεῦετε ὅτι ὁ περιέχων τὰ χρήματα σάκκος ἔπεσεν ἐν τῷ μεταξύ, — ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου διεπράχθη ὁ φόνος ἕως τὸ μέρος ἐνθα ὁ ἵππος εἶχε προσκύψει, — ἡ νομίζετε ὅτι ὁ φονεὺς ἦλθεν ὁ ἴδιος νὰ τὸν ἀναζητήσῃ, εἰς τὸ ἀνατραπὲν ἀμαξίον ;

— Ἀγνοῶ ἀπολύτως. Ἡ τελευταία ἐν τούτοις ὑπόθεσις μοὶ φαίνεται ἡ πιθανωτέρα.

— Καθ' ὃν χρόνον ἦσθε λιπόθυμος, δὲν ἠθάρθενε τίνα πλησιάζοντα πρὸς τὸ μέρος σας ;...

— "Οχι, οὐδὲν εἶχον ἀκούσει.

— Ἐνῶ ὁ κ. Λωζιέ, ἐξετάζει τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, ἀγαπάτε νὰ μεταβῶμεν μέχρι τῆς ἀμαξίας ;

— Εὐχαρίστως.

Ὁ κ. Λωζιέ βλέπων αὐτοὺς ἀπομακρυνομένους ἀνέκραγεν :

— Ποῦ πηγαίνετε λοιπὸν, παρκαλῶ, κύριε Πενσών ;

— Θὰ ἐπανέλθω εὐθὺς.

"Οτε ἐπανήλθον, ὁ Πενσών ἀνέλαβε τὰς ἐρωτήσεις του.

— Ποῦ ἐπέσατε, κύριε Βωφόρτ ;

— Ἐλθετε, νὰ σὰς δεῖξω.

— "Οχι, δεῖξατέ μοι ἀπ' ἐδῶ τὸ μέρος. Δὲν πρέπει νὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὸ δάσος εἰμὴ μετ' ἄκρας προφυλάξεως.

— Διὰ τί ;

— Διότι δυνατόν νὰ εὕρωμεν ἐκεῖ ἔχνη τὰ ὁποῖα ἐκ τῆς βίας μας νὰ ἐξηλείφοντο. Τὸ ἐγκλήμα ἐγένετο χάριν κλοπῆς, ἀναμφιβόλως. Ὁ φονεὺς, θέλων νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σάκκον, θὰ παρηκολούθησε κατόπιν ὑπὸ τὸ δάσος... Τώρα εἰσελθῶμεν, ἀλλὰ προσοχή!... "Αν βλέπετε ἔχνη ἐπὶ ἅμμου ἢ ἐπὶ τῆς γῆς, προσέξτε νὰ μὴ τὰ ἐξαλείψητε !

Εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ δάσους.

— Ἐδῶ ἐσφενδονίσθη, εἶπεν ὁ Βωφόρτ δεικνύων καταπατημένας θάμνους...

— Τὸ ὑποπτεύθην, ἰδοὺ μάλιστα ἔχνη αἵματος ἐκεῖ ὅπου θὰ ἐφέρατε τὴν κεφαλὴν..

— Πολὺ αἶμα θὰ ἔχασα καὶ εἰμαι λίαν ἐξησθενημένος.

— Καὶ ζαλισμένος ἴσως πολὺ θὰ ἦσθε, διότι ἀντὶ νὰ κατευθύνητε πρὸς τὸν δρόμον τὸ ὄχημα, τὸ ἐρίψατε μέσα εἰς τὸ δάσος.

— Ἀλλ' ὅχι ἀπατάσθε. Ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν, πρὸς τὸν ἵππον, ἔπειτα εὐθὺς ἐπορεύθη πρὸς τὸν Βαλὸν ἵνα βεβαιωθῇ ἂν ἦτο νεκρὸς τῷ ὄντι.

— Εἴσθε βέβαιος δι' ὅ,τι λέγετε ;

— Ἐννοεῖται !

— Τότε ἀδυνατῶ παντελῶς νὰ ἐξηγήσω ὅ,τι ἀνακαλύπτω.

— Ἀλλὰ τί βλέπετε ;

— Διὰ βολῆς, ἔχνη αἵματος ἀπὸ τοῦ μέ-

ρους ὅπου ἐπέσατε, μέχρι τῆς ἀμαξίας· ἀλλ' ἐπίσης ἐπανερχόμενα ἐκείθεν, ἰδέτε καὶ σεῖς, καὶ προβαίνοντα ἐντὸς τοῦ δάσους ὅπου ἐξαφανίζονται.

— Δὲν δύναμαι ἢ νὰ ἐπιμένω εἰς ὅ,τι εἶπον. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἐπροχώρησα ποσῶς πέραν αὐτῶν τῶν θαμνῶν ὅπου ἔπεσα, ὅταν ὁ ἵππος εἶχε προσκύψει.

— Τότε, τίποτε δὲν καταλαμβάνω, ἐφιθύρισε ὁ Πενσών σύννους.

Καὶ ἡμιεκυφώς, ὁ ἀστυνομικὸς ὑπᾶλληλος εἰσῆλθεν ἐν τῷ δάσει, διερευνῶν τοὺς κλάδους καὶ τὰ φύλλα.

Ἀνὰ πᾶν σχεδὸν βῆμα ἐσταμάτα ἐπὶ μακρὸν.

Ὁ Βωφόρτ ἔβαινε ὀπίσθεν, παρακολουθῶν τὸ βλέμμα τοῦ ὑπαλλήλου ὁσάκις προσήλυτο ἐπὶ τινος ἀντικειμένου.

Ὁ Πενσών, ἤδη, ἐσιώπα.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἐπὶ τινος φύλλου, ἤπλουτο στίγμα ἐρυθρόν.

Ὁ Πενσών ἐκείνει τὴν κεφαλὴν.

Προφανῶς, πληγωμένος ἐπέρασεν ἀπ' ἐδῶ.

Τίς ἄλλος νὰ ἦτο, εἰμὴ ὁ Βωφόρτ ;

Τότε, πρὸς τί ὁ Βωφόρτ διετείνετο ὅτι δὲν διέβη ποσῶς ἐκείθεν ;

Αἰφνης, ἐσταμάτησεν.

Ἦκούοντο φωναὶ προσεγγίζουσαι.

Ὁ Πενσών ἀνεγνώρισε τὸν Γεράρδον καὶ τὸν κ. Λωζιέ, ἀλλὰ τὸσον πυκνὸν ἦτο τὸ δάσος ὥστε δὲν τοὺς διέκριναν ἀκόμη.

Μετ' οὐ πολὺ οἱ τέσσαρες ἄνδρες εὐρίσκοντο ὁμοῦ.

Ὁ Λωζιέ καὶ ὁ Πενσών πρεσεβλέπον ἀλλήλους μετ' ἐκπλήξεως.

— Τί ἐχάμνετε ἐδῶ, κύριε Πενσών ἡρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς.

— Παρηκολούθουν αὐτὸ τὸ ἔχνη, κύριε ! εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

Καὶ εἰδείκνυν ἄκρῳ δακτύλῳ κηλὶδα αἵματος ἐπὶ τινῶν πρασίνων φύλλων.

— Καὶ ἐγὼ αὐτό ! ὑπέλαβεν ὁ ἀνακριτὴς δεικνύων ἐτέραν κηλὶδα αἵματος.

Εἶχον ἀμφότεροι τὸ αὐτὸ ἀκολουθήσει ἔχνη. Ὁ ἀνακριτὴς τὸ παρέλαβεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, ὅπου εἶχον ριφθεῖ οἱ πιστολισμοί, καὶ ἀνῆρχετο πρὸς τὸ δάσος, κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀμαξίας. ἐνῶ ἐξ ἐναντίας ὁ Πενσών κατέβαινε, ἀπὸ τῆς ἀμαξίας πρὸς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος.

— Ἰδοὺ τὰ παράδοξα, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς. Πληγωμένος προφανῶς διέτρεξε τὸ διαστήμα αὐτὸ τοῦ δάσους... Δὲν δύναται νὰ ἦνε ὁ Βαλὸν ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν ἀφήγησιν τοῦ κ. Βωφόρτ, καὶ κατὰ τὴν ἱατρικὴν ἐξέτασιν τοῦ κ. Γεράρδου εἶχε μείνει εἰς τὸν τόπον, ἢ ἐξέπνευσε μετὰ τινὰς στιγμὰς εὐθύς, — σεῖς λοιπὸν ἦσθε, κ. Βωφόρτ ;... ἐπεδόθητε ἀναμφιβόλως εἰς τὴν καταδίωξιν τοῦ φονεῦς ;

— "Οχι.

— Κύριε Πενσών, παρατηρήσατε ποῖαν διεύθυνσιν ἀκολουθοῦν τὰ ἔχνη, βαίνουνσι πρὸς τὴν ἀνατετραμμένην ἀμαξίαν ἢ ἔρχονται ἐκείθεν ;

— Δύσκολον ν' ἀποφανθῇ τις περὶ τούτου, κύριε Λωζιέ, διότι τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ δάσους καλύπτεται ὅλον ἀπὸ θαμνῶν καὶ

φύλλα μαραμμένα. Ἐν τούτοις, ἰδοὺ πλησίον ἡμῶν ἔχνη τὸ ὁποῖον θὰ παράσχη ἴσως νέαν διαφωτίσιν... Εἶνε ἔχνη ὑποδήματος μὲ στενὸν τακοῦνι... ἡ ἄκρα τοῦ ποδὸς στρέφεται πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀμαξίας... Δὲν εἶνε τοῦτο πᾶν πρὸς πρόσωπον κανενὸς ἐξ ἡμῶν...

— Τί ἐκ τούτου ἐξάγετε ;

— "Οτι ὁ φονεὺς, ἀφ' οὗ ἐπυρεβόλησεν, ἰδὼν ὅτι ὁ ἵππος ἐκλονήθη, κατηυθύνθη πρὸς τὸ δάσος μέχρι τῆς ἀμαξίας ἵνα ἴδῃ ἂν κατέπεσε χαμαὶ ὁ περιέχων τὰ χρήματα σάκκος. Ὁ Βωφόρτ παρενέβη.

— Πρὸς τοῦτο, εἶπεν, ἀπηγγέλλομαι ἵνα ὁ φονεὺς ἐγνώριζε τὸ ἐντὸς τοῦ σάκκου περιεκλειόμενον χρῆμα.

— Βεβαίως.

— Λοιπὸν, δὲν θὰ παραδεχθῆτε τὸν κ. Βαλὸν διασαλπίσαντα πανταχοῦ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα θὰ μετέφερεν εἰς τὴν ἐπικυλὴν τοῦ ποσὸν 450 χιλιάδων φράγκων !

— "Οχι, ἀλλὰ θὰ ὑπῆρχόν τινες γνωρίζοντες τὴν ὑπαρξίν τοῦ ποσού. Καὶ μετὰξὺ αὐτῶν δέον ν' ἀναζητήσωμεν. Ἐχομεν τὸν ταμίαν τῆς τραπέζης ὅποθεν ἐξῆλθε τὸ χρῆμα, καὶ ἄλλους ὑπαλλήλους ἴσως ἔχομεν τοὺς γραφεῖς τοῦ συμβολαιογράφου, τοὺς ἐκεῖ τυχὸν εὐρίσκομένους πελάτας ὅτε τὸ χρῆμα ἐμετρεῖτο. Ὁ Βωφόρτ ὅστις συνώδεε τὸν Βαλὸν θὰ μᾶς παράσχη ἴσως ἐπὶ τούτου τοῦ ζητήματος χρήσιμους τινὰς πληροφορίες.

— "Οχι, οὐδὲν δύναμαι νὰ σὰς εἶπω.

— Ποῦ εἶχετε συναντήσει τὸν κ. Βαλὸν ;

— Εἰς τοῦ κ. Παρλαγκέ. Ἐδεῖπνῃσάμεν ὁμοῦ.

— Καθ' ὁδόν, οὐδὲν παρετηρήσατε τὸ ὑποπτον ;

— Ἦκουσα ὡς ἐπανελημμένως, τρέξιμον ἐντὸς τοῦ δάσους, ὀπίσθεν μας. Παρηκολούθουμεθα. Ἡμῖν βέβαιος.

— Δὲν ἐπιστήσατε τὴν προσοχήν τοῦ συντρόφου σας ;

— Συγγνώμην. Ὁ κ. Βαλὸν τὸσον εἶχε λάβει τὰ μέτρα του, ὥστε ἠδυνήθη, καίτοι θανασίμως πληγωμένος, ν' ἀνταπαντήσῃ εἰς τὸν πυροβολισμόν διὰ τοῦ περιστροφικοῦ του, πυροβολήσας πρὸς τὸ μέρος τοῦ φονεῦς.

— Καὶ αὐτὰ ἐδῶ ἀποδείκνυν ὅλα ὅτε εὐστόχος ἐπυροβόλησεν, εἶπεν ὁ Γεράρδος... διότι τὰ ἔχνη αἵματος αὐτὰ προέρχονται ἀναμφιβόλως ἀπὸ τοῦ φονεῦς, ὅστις θὰ ἐπληγῇ.

— Τοῦτο εἶνε βέβαιον, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς. Καὶ μετὰ διαπεραστικοῦ πρὸς τὸν Βωφόρτ βλέμματος :

— Τί λέγετε καὶ σεῖς, κύριε ;

— Τὴν αὐτὴν καὶ ἐγὼ γνώμην ἔχω.

— Ὁ φονεὺς πολὺ θ' ἀπώλεσεν αἷμα ἐν τούτοις ἢ πληγὴν τοῦ δέον νὰ μὴ ἦτο πολὺ σοβαρὰ ἀφ' οὗ τῷ ἐπέτρεψε νὰ συρθῇ ἀπ' ἐδῶ ἕως τὴν ἀμαξίαν, νὰ κλέψῃ τὸν σάκκον καὶ νὰ φύγῃ...

— Τίς οἶδεν ἂν δὲν ἀνεύρωμεν ἑτερόν τι ἔχνη εἰς τὰ περίξ.

Ἀνεζήτησαν, ἀλλὰ χωρὶς οὐδὲν νὰ εὕρουν.

— Ἀφ' οὗ ἐκλεψε τὸν σάκκον, θὰ ἠκολούθησε τὴν ὁδόν, εἶπεν ὁ Πενσών. Ἦτο τὸ ἀσφαλέστερον μέσον ἵνα καταστήσῃ ἀφανὴ τὰ ἔχνη αὐτοῦ...

Αἰφνης ἐσταμάτησε, τὸ βλέμμα προσηλῶν ἐπὶ χλοάζοντος θάμνου.

Ὅλοι ἐστρεψαν ἐκεῖ τὸ βλέμμα.

Τί εἶδε ; τί ἀνεκάλυψε ;

Προχωρεῖ, κλίνει πρὸς τὸν θάμνον. Τὸ βλέμμα του σπινθηροβολεῖ. Ἡ χεὶρ του μάλιστα τρέμει, τόσον ἡ συγκίνησός του εἶνε βαθεῖα.

Καὶ ἀποσύρει περιστροφον, οὕτινος ὁ χάλυψ, ἐφ' οὗ προσέπιπτεν ἀκτὶς ἡλίου, ἐπέσυρε τὴν προσοχήν του.

Ὁ ἀνακριτὴς πλησιάζει, ὁράττει τὸ ὄπλον.

— "ὦ ! ὦ ! εἶπεν, ἰδοὺ εἰς δολοφόνος λίαν ἀσύνετος.

— Τόσον μάλιστα ἀσύνετος, ἐψιθύρισε ὁ Πενσῶν, ὥστε πρέπει νὰ προσέξωμεν μὴ τοῦτο εἶνε δόλος ὅπως δώση ψευδῆ τροπὴν εἰς τὰς ἐρεῦνας μας.

Ἦτο ὄπλον κομψὸν καὶ στερεόν, μὲ λαβὴν ἐξ ἐβένου.

Ὁ ἀνακριτὴς τὸ ἐξήτασε καὶ εἶδεν ὅτι δύο του βολαὶ εἶχον κενωθῇ.

— Μὴ εἶνε τὸ περιστροφον τοῦ Βαλόν ; ὑπέλαβεν ὁ Γεράρδος.

— "Ὅχι, κατέπεσεν ἐκεῖνο εἰς τὴν ἄμυχαν καὶ ἐκεῖ ἀκόμη εὐρίσκεται, τὸ εἶδεν εἶπεν ὁ Πενσῶν... Τώρα ὅταν θὰ περάσωμεν, τὸ λαμβάνομεν.

— Ἐν γένει οἱ λαθροθῆραι καὶ οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος δολοφόνοι δὲν καμνοῦν χρῆσιν τοιούτων ὠραίων ὄπλων, ἐσκέπτετο ὁ ἀνακριτὴς.

Ἐθεώρησε τὴν κάνην του, φέρουσαν διὰ μικρῶν γοθθικῶν στοιχείων τὴν ἐπιγραφὴν :

«Φ. Κλωδὲν, Βουλεδάρτον τῶν Ἰταλῶν».

Ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ὀπλοποιοῦ. Ἰσως ὁ κύριος Κλωδὲν ἐνεθυμεῖτο τὸν ἀγοραστὴν. Ὁ Λωζιὲ ἐπεφυλάσσετο νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

Ὁ Βωφόρτ, παρὰ τὸν ἀνακριτὴν, ἐξήταζε τὸ ὄπλον.

— Μοὶ τὸ ἐπιτρέπετε ; εἶπεν.

— Εὐχαρίστως.

Ὁ Βωφόρτ ἔλαβε τὸ περιστροφον, τὸ περιεργάσθη, εἶτα ἐπιστρέφων αὐτὸ πρὸς τὸν δικαστὴν, εἶπε μειδιῶν :

— Ἐχω καὶ ἐγὼ ἐν παρόμοιον, τοῦ αὐτοῦ συστήματος καὶ ἀπὸ τὸ αὐτὸ ἐργοστάσιον... Ἄν ὅλα αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ περιστροφα δὲν ὠμοιάζον, θὰ ἐστοιχημάτιζον δι' αὐτὸ ὅτι εἶνε τὸ ἰδικόν μου.

— Ἀπὸ πολλοῦ ἔχετε ἀγοράσει τὸ ἰδικόν σας ;

— Ἀπὸ τινων μόλις ἐτῶν. Παράδοξον τῶνόντι...

— Ἀλλὰ τί ; τί ἀνακαλύπτετε λοιπόν ;

— Ἀφοῦ ἔκαμα σκοπεβολὴν εἰς τὸν κῆπόν μου, εἰς Κρέιλ, εἶχον ἡμέραν τινὰ λησμονήσει τὸ περιστροφον ἐκεῖ. Ἐνεθυμήτην τοῦτο τὴν ἐπαύριον. Ἡ σκωρία εἶχε προσβάλλει τὸ ὄπλον καὶ μεθ' ὅλην τὴν προσπάθειαν τοῦ ὑπηρετοῦ ὅπως τὴν ἐξαλείψῃ, εἶχον τηρηθῇ ἔχνη αὐτῆς... Καὶ ἰδοὺ ἔχει καὶ αὐτὸ σκωρίαν... Αὐτὸ τῶνόντι οὐδὲν ἀποδεικνύει, τοιαύτη σύμπτωσις εἶναι τι συνήθης...

Καὶ ἀπέδωκε τὸ ὄπλον πρὸς τὸν σύννον κ. Λωζιέ.

Ὁ Πενσῶν εἶχε πλησιάσει πρὸς τὸν ἀνακριτὴν καὶ τὸν Βωφόρτ.

— Πιθανόν, καὶ βέβαιον μάλιστα τυ-

χάνει, νὰ ἦτο ὁ δολοφόνος ἐκεῖ, ὅπου ἀνεῦρον τὸ περιστροφον, ὅταν ἐπυροβόλησε τὸν Βαλόν. Ἄλλως τὰ πάντα μᾶς τὸ ἀποδεικνύουν. Ὁ κύριος Βωφόρτ δὲν ἀναγνωρίζει καλλίστα τὸ μέρος ;

— Τὸ ἀναγνωρίζω, τῶνόντι. Καὶ ἐδῶ, ἰδοὺ, ὁ δυστυχὴς Βαλόν κατέπεσεν, ἀφοῦ ἐπυροβόλησεν.

— Ἄς ἐξετάσωμεν λοιπὸν καταλεπτῶς τὸ δάσος, εἶπεν ὁ Πενσῶν.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ καὶ εἰς ἀπόστασιν μέτρου ἀπὸ τῶν θάμνων ἐνθα τὸ περιστροφον ἀνευρίθη, ὁ Πενσῶν ἐπέδειξεν εἰς τὸν ἀνακριτὴν κλάδον κοπέντα ὑπὸ τῆς διαβάσεως σφαίρας.

Ἐκεῖ, ξηρὰ φύλλα, ἦσαν καταπατημένα καὶ ὑπῆρχον μάλιστα καὶ ἔχνη αἵματος.

— Τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ἀμφιβαλλῶ πλέον, εἶπεν ὁ Πενσῶν, ὁ φονεὺς εἶχε πληγωθῇ... Ἀλλόκοτοι οἱ τρεῖς αὐτοὶ πιστολισμοὶ ὅπου ὁ καθεὶς των εὔρε καὶ ἀπὸ ἑνὸς ἀνθρώπου τρεῖς πιστολισμοὶ, τρεῖς πληγαί, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία τοῦλάχιστον, θανατηφόρος.

Ἐβυθίσθη ἐκ νέου ὑπὸ τὸ δάσος ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ ν' ἀνεκάλυπτε νέον τι ἔχνος, ἀλλὰ τὰ ἔχνη αἵματος τὸν ἐπανεφέρον ἐπὶ τὰ ἔχνη αἵματα εἶχεν ἤδη ἀκολουθήσει μετὰ τοῦ ἀνακριτοῦ.

— Προφανῶς, εἶπεν, ὁ φονεὺς, καίτοι πληγωμένος δὲν ἠθέλησε νὰ φύγῃ ἄπρακτος... Ἐπῆγε ν' ἀναζητήσῃ τὸν σάκκον, καὶ ἔφυγεν ἀφοῦ τὸν παρέλαβεν... ἐκτὸς ἂν τὸν ἀπέκρυψεν εἰς καμμίαν γωνίαν τοῦ δάσους.

Ἐστράφη πρὸς τὸν ἀνακριτὴν.

Ἐκεῖνος δὲν προσεῖχεν εἰς αὐτὸν ἀλλ' ἐθεώρει μετὰ προσοχῆς τὸν Βωφόρτ.

Ὁ Πέτρος ἐσιώπα ἀπὸ τινων στιγμῶν.

Τὰ νῶτα στηρίζων ἐπὶ δένδρου, ἤκουε τὰ περὶ αὐτὸν λεγόμενα χωρὶς ποσῶς νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

Ἦτο ὥχρος.

Θὰ τὸν ἐνόμιζέ τις ὅτι ἔμελλε νὰ λιποθυμήσῃ, κατέβαλλε προσπάθειας ὅπως μὴ ἀπολέσῃ τὰ αἰσθήσεις του.

Τὰ χεῖλη του ἦσαν ἄχροα καὶ ἀπεξηραμμένα.

Αἰφνης ἀνεκίνησε τὰς χεῖρας εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἀπόλεσε τὴν ἰσορροπίαν.

Ὁ Γεράρδος εἶδραμε πρὸς αὐτόν.

— Κύριε Βωφόρτ... κύριε Βωφόρτ, τί ἔχετε ;

— Ἰδοὺ ! ἰδοὺ ! ἐψιθύριζεν ὁ Λωζιέ, πόθεν αὐτὴ ἡ συγκίνησις ; Μήπως διότι ἀνευρέθη τὸ περιστροφον ; ἢ ἀπλῶς ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς μας διατριβῆς εἰς τὸ μέρος τοῦ ἐγκλήματος τοῦ ὁποίου... παρῆστη... μάρτυς ;

Ἄλλ' ἤδη ὁ Βωφόρτ συνήρχετο καὶ ἐψιθύριζε μειδιῶν :

— Ἦτο ἀπλῆ ἀδυναμία... Μὴ σὰς ταράξῃ αὐτό... Εἶμαι ἀπὸ τινος πολὺ καταβεβλημένος... Ἡ συγκίνησις τὴν ὁποίαν ὑπέστην χθὲς, ὁ τραυματισμὸς μου, ἔστω καὶ ἐλαφρὸς, τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἀπόλεσα, ἐπέτειναν τὴν ἀδυναμίαν μου. Συγγνώμην...

— Διψᾶτε ; Θέλετε τίποτε ; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος.

— "Ὅχι, Γεράρδε, ὄχι, παιδί μου... δὲν διψῶ... Ἐν μόνον θέλω καὶ εὐκολον νὰ μοὶ

τὸ δώσωτε, ὀλίγον νερόν διὰ νὰ δροσίσω τὸ μέτωπόν μου, τὸ κρανίον μου, τὴν πληγὴν μου, ἥτις μὲ φλέγει... Τίποτε ἄλλο...

— Νερόν ; εἶπεν ὁ Πενσῶν, εὐχαρίστως, ἀλλὰ ποῦ νὰ εὔρωμεν ;

— Ἐδῶ πλησίον ὑπάρχει ἔλος... Τὸ ἔλος τῶν Ἐλάφων... Τὸ γνωρίζουν ὅλοι οἱ κυνηγοὶ καὶ οἱ λαθροθῆραι... Ὁ δυστυχὴς Βαλόν μοὶ ὠμίλει περὶ αὐτοῦ ὀλίγας ἐτι στιγμὰς πρὸ τοῦ θανάτου του... ἂς ἔλθῃ κανεὶς νὰ μὲ συγκρατήσῃ, ὅπως ὑπάγω ἕως ἐκεῖ... Ἡ ὁρόσος τοῦ ὕδατος θὰ μοὶ κάμῃ καλόν... θὰ ἐπιστρέψω μόνος,

— Σὰς συνοδεύω ἐγὼ, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Εὐχαριστῶ, Γεράρδε.

— Πηγαίνομεν ὅλοι, εἶπεν ὁ Λωζιέ, καὶ ἐνευσεν ἐμφαντικῶς πρὸς τὸν Πενσῶν.

Ἐκεῖνος ἐβρυχήθη ὑπὸ τὸν μύστακά του.

— Τὴν βλέπω τὴν ματιὰ του, μὰ δὲν καταλαμβάνω τί θέλει νὰ σημάνῃ !

Τὸ ἔλος τῶν Ἐλάφων δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ. Διακόσια τὸ πολὺ μέτρα.

Μετὰ τινων βημάτων πορείαν ἔφθασαν εἰς ὕψωμα τι ὁποῦθεν ἡ ὁδὸς ἐξεκίλισσετο καταφανῆς ὅλη.

Ἦτο μικρὸς λόφος δύο περίπου μέτρων ὕψος ἔχων καὶ παισιῶν ρυάκιον ρέον ὑπὸ τὰ ξηρὰ φυλλώματα.

Τὸ ρυάκιον αὐτὸ ἐξέβαλλεν εἰς τὸ ἔλος τῶν Ἐλάφων.

Παρὰ τὸ ἔλος ὅπου ἔφθασαν μετὰ τινα λεπτά, ὁ Βωφόρτ ἐκάθησεν.

Εἶχεν ἀναλάβει τὴν ψυχραιμίαν του.

— Τῷ ὄντι, ἔλεγεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Λωζιέ, μὲ ταράττει ἡ ὑπὲρ ἐμοῦ μερίμνά σας. Ἐπρεπε ποσῶς νὰ μὴ ἀνησυχῆτε καὶ ν' ἀφίνετε τὸν ἰατρὸν μόνον νὰ μὲ συνώδευεν.

Ὁ υἱὸς τῆς Μαρκελίνας ἀφῆρεσε τὴν ταινίαν τὴν περιδένουσαν τὸ μέτωπον τοῦ Βωφόρτ καὶ περιέβαλλε τὴν κεφαλὴν του.

Ἐδέησε πολὺ νὰ διαβρέξῃ τὸ πανίον, προσκεκολλημένον ὢν ἐπὶ τῆς πληγῆς, καὶ μετὰ μυρίων προσυλάξεων τὸ ἀφῆρεσε.

Τὸ αἷμα ἤρξατο ρέον ἐκ νέου.

Ἡ σφαῖρα εἶχε προσβάλλει τὸ μέτωπον, ἐπὶ τῆς κόμης, καὶ ἔψαυσε τὸ κρανίον, πρὸς δεξιᾷ, προξενήσασα μακράν ἀλλ' ἀβαθὴ ἀμυχήν.

Ἐν τούτοις ὁ τραυματίας ὑπέφερεν.

Ζωηρὰ τῷ ἐπῆλθεν ἐξοιδήσις, καὶ εἶχεν ἀναγκὴν ἀναπαύσεως.

Ὁ Γεράρδος ἐξήτασε τὴν πληγὴν.

— Δὲν εἶνε ἐπικίνδυνος ! εἶπεν. Ὁκτὼ ἡμέραι ἀρκοῦσι πρὸς ἐπούλωσιν τῆς.

Ὁ Βωφόρτ, δροσιθεὶς, ἦτο ἤδη εἰς καλλιτέραν κατάστασιν.

Ἐπέστρεφεν ἄνευ βοηθοῦ.

Καθ' ὁδόν, ὁ κ. Λωζιέ ἔλαβε τὸν ἰατρὸν κατὰ μέρος.

— Τί παρατηρήσατε ; ἠρώτησε.

— Ποῦ ;

— Πρὸ μικροῦ, ὅτε ἐξητάζετε τὸ τραῦμα τοῦ κ. Βωφόρτ.

[Ἐπεται συνέχεια]